

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Hotărâre tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

**CAUZA GOSPODĂRIA ȚĂRĂNEASCĂ CHIPER TERENTI
GRIGORE v. REPUBLICA MOLDOVA**

(Cererea nr. 71130/13)

HOTĂRÂRE

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 • Respectarea bunurilor • Retragerea licenței companiei de exploatare a unei cariere, din motivul încălcării Codului subsolului • Prescripții oficiale neclare cu privire la remedierea încălcărilor, în pofida consilierii juridice, din cauza neprezentării raportului de expertiză sau a altor explicații suplimentare • Hotărârea în favoarea reclamantului casată fără o motivare suficientă • Nerespectarea cerințelor cu privire la legalitate și proporționalitate

STRASBOURG

2 iunie 2020

DEFINITIVĂ

2 septembrie 2020

Această hotărâre a devenit definitivă în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție. Ea poate suferi modificări de formă.

© Această traducere îi aparține Direcției agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova. Originalul se găsește în baza de date HUDOC. Orice preluare a textului se va face cu următoarea mențiune: „Traducerea acestei hotărâri a fost efectuată de către Direcția agent guvernamental din cadrul Ministerului Justiției al Republicii Moldova”.

**În cauza Gospodăria țărănească Chiper Terenti Grigore v.
Republica of Moldova,**

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită într-o
Cameră compusă din:

Robert Spano, *Președinte*,

Marko Bošnjak,

Valeriu Grițco,

Ivana Jelić,

Arnfinn Bårdsen,

Saadet Yüksel,

Peeter Roosma, *judecători*,

și Stanley Naismith, *Grefier al Secției*,

Având în vedere:

cererea *versus* Republica Moldova, depusă la Curte la 26 octombrie 2013
în conformitate cu Articolul 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor
omului și a libertăților fundamentale („Convenția”) de către o societate
înregistrată în Moldova, Gospodăria țărănească Chiper Terenti Grigore
(„reclamanta”);

decizia de a comunica cererea Guvernului Republicii Moldova
(„Guvernul”);

observațiile părților;

Deliberând la 5 mai 2020 în camera de consiliu,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

INTRODUCERE

Cauza se referă la retragerea licenței societății reclamante de a exploata o
carieră de calcar, pietriș și nisip. Aceasta ridică probleme în baza Articolului
1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

CIRCUMSTANȚELE

1. Reclamanta este o societate înregistrată în Moldova, care a fost
reprezentată de către dl C. Lazari, avocat în Chișinău.

2. Guvernul a fost reprezentat de către Agentul său, dl O. Rotari.

3. Circumstanțele cauzei, în modul în care au fost prezentate de către
părți, pot fi rezumate în felul următor.

4. Începând cu anul 2000, societatea reclamantă exploata o carieră de
extragere a calcarului, a pietrișului și a nisipului. La momentul
evenimentelor în chestiune, ea activa în conformitate cu o licență emisă de
către Camera de Licențiere din Republica Moldova la 27 decembrie 2010,
pentru o perioadă de cinci ani.

5. La 15 martie 2012 Procuratura Generală a solicitat Centrului Național
de Expertize Judiciare să efectueze o expertiză și să ofere răspunsuri la trei

întrebări referitoare la activitatea minieră a societății reclamante: (a) Care a fost suprafața de teren valorificată de către societatea reclamantă pentru extragerea zăcămintelor de pietriș și nisip, în afara limitei perimetrului minier atribuit acesteia în licența de activitate minieră? (b) Care era volumul zăcămintului extras de către societatea reclamantă în afara limitelor perimetrului minier alocat? (c) Care era valoarea de piață a pietrișului și a nisipului extras de către societatea reclamantă în afara perimetrului minier? (d) Care era valoarea taxelor neachitate din extragerile de mai sus? și (e) Care era valoarea prejudiciului provocat mediului în rezultatul extragerilor respective?

6. La 1 iunie 2012 trei experți în domeniul obiectelor imobiliare, construcțiilor și materialelor de construcție de la Centrul Național de Expertize Judiciare au elaborat un raport de expertiză prin care au oferit următoarele răspunsuri la întrebările adresate de către Procuratura Generală: (a) societatea reclamantă nu a exploatat nicio suprafață în afara perimetrului minier alocat acesteia în licența sa de activitate minieră; (b) volumul substanțelor minerale extrase nelegitim constituia 1400 de m³; (c) societatea reclamantă a extras calcar, prundiș și nisip; (d) valoarea prundișului și a nisipului extras din carieră era de 175812 lei moldovenești. Raportul nu conținea niciun detaliu cu privire la modul în care experții au ajuns la concluzia că cei 1400 de m³ de nisip fuseseră extrași în mod nelegitim.

7. La 19 iunie 2012 Procuratura Generală a sesizat Camera de Licențiere cu privire la faptul că, în urma verificării, a descoperit că societatea reclamantă extrăsese în mod ilegal circa 1400 de m³ de nisip. De asemenea, Procuratura Generală a invocat că respectiva cantitate de nisip nu fusese declarată autorității competente și că societatea reclamantă nu completase formularele oficiale necesare pentru impozitare, încălcând astfel articolul 39 (b), (c) și (g) din Codul subsolului. Aceasta a susținut și că Statului îi fusese provocat un prejudiciu de circa 175560 de lei și că o urmărire penală fusese inițiată în această privință. La sesizare era anexată o copie a raportului de expertiză din 1 iunie 2012.

8. La 2 iulie 2012 Camera de Licențiere a expediat societății reclamante o prescripție, informând-o despre pretinsele încălcări ale articolului 39 (b), (c) și (g) din Codul subsolului, constatate de către Procuratura Generală, și solicitându-i să le remedieze pe toate în decurs de o lună. Din materialele cauzei nu rezultă că societatea reclamantă ar fi recepționat explicații cu referire la acuzațiile aduse împotriva acesteia sau că i-ar fi fost înmănată o copie a scrisorii Procuraturii Generale din 19 iunie 2012, adresată Camerei de Licențiere.

9. La 2 august 2012 Camera de Licențiere a expediat o prescripție repetată, oferindu-i societății reclamante încă o lună pentru a remedia toate neajunsurile constatate de către Procuratura Generală.

10. Societatea reclamantă a informat Camera de Licențiere că ea nu înțelesese ce anume i se imputa și că prescripțiile pe care le-a recepționat nu

conțineau detalii sau anexe. De asemenea, ea a contestat prescripțiile în instanța de judecată, însă rezultatul acestor proceduri nu îi este cunoscut Curții.

11. La 7 septembrie 2012 Camera de Licențiere a retras licența societății reclamante și la 11 septembrie 2012 s-a adresat Judecătoriei Centru pentru a confirma măsura respectivă, din motivele invocate de către Procuratura Generală în scrisoarea sa din 19 iunie 2012 (a se vedea paragraful 7 de mai sus).

12. În declarațiile sale scrise în fața instanței, societatea reclamantă a invocat că din cererea Camerei de Licențiere nu era clar la care încălcări ea se referea. În cazul în care pretinse încălcări ar fi avut loc înainte de anul 2009, trebuia să se facă referire la prevederile vechiului Cod al subsolului, și nu la cele din Codul nou, care a intrat în vigoare în 2009. De asemenea, societatea reclamantă a argumentat că ea nu fusese niciodată informată despre urmărirea penală inițiată de către Procuratura Generală și că nu luase cunoștință cu documentele care au stat la baza prescripțiilor Camerei de Licențiere. Mai mult, ea a declarat că experții care întocmiseră raportul nu dispuneau de calificările necesare. Cu privire la cele două prescripții expediate de către Camera de Licențiere în lunile iulie și august 2012, societatea reclamantă a declarat că ele erau prea vagi și că ea nu înțelesese din acestea ce anume i se imputa. Societatea reclamantă a invocat că ea declarase la Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale toate cantitățile de nisip extrase și că prezentase în timp util toate dările de seamă necesare. Reclamanta a specificat că, inițial, dările de seamă nu solicitau să fie făcută o deosebire între substanțele minerale extrase; prin urmare, nu fusese făcută o astfel de deosebire. Cu toate acestea, mai târziu fuseseră emise dări de seamă noi, în care se solicita să fie făcută o deosebire între diferitele substanțe minerale extrase. Societatea reclamantă prezentase și toate declarațiile fiscale către autoritatea fiscală. Reclamanta a prezentat documente în sprijinul afirmațiilor sale. Reclamanta a mai declarat că, în conformitate cu Codul subsolului, singura autoritate competentă în domeniul minier și abilitată să se adreseze Camerei de Licențiere era Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale, și nu Procuratura Generală.

13. Într-o hotărâre din 6 decembrie 2012, Judecătoria Centru a respins acțiunea Camerei de Licențiere, ca fiind neîntemeiată. Instanța a constatat că singura dovadă în sprijinul cererii sale era raportul de expertiză al Centrului Național de Expertize Judiciare din 1 iunie 2012. În primul rând, instanța a constatat că, potrivit Articolului 52 din Codul subsolului, singura autoritate publică abilitată să efectueze o expertiză în domeniul minier era Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale. Mai mult, experții care au întocmit raportul de expertiză la solicitarea Procuraturii Generale nici măcar nu vizitaseră cariera societății reclamante și nici nu obținuseră vreun document de la aceasta. Concluziile la care au ajuns experții erau confuze, deoarece, după ce au constatat că societatea reclamantă nu exploatare nicio suprafață

în afara perimetrului alocat acesteia în licența sa de activitate minieră, ei au stabilit că societatea reclamantă extrăsese în mod nelegitim 1400 de m³ de nisip, fără a explica motivul din care ei considerau acea extragere ilegală. În final, instanța a constatat că, potrivit informației obținute de la Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale, societatea reclamantă declarase întreaga cantitate de nisip extrasă și întocmise și prezentase toate dărilor de seamă oficiale necesare. Camera de Licențiere a contestat această hotărâre.

14. La 28 februarie 2013 Curtea de Apel Chișinău a admis apelul depus de către Camera de Licențiere și a casat hotărârea instanței de fond. Curtea de Apel a constatat că societatea reclamantă eșuase să se conformeze cu prescripțiile Camerei de Licențiere din 2 iulie și 2 august 2012. În plus, Curtea de Apel s-a bazat, pentru prima oară, pe un raport de expertiză din 3 septembrie 2012, potrivit căruia societatea reclamantă ar fi exploatat o suprafață în afara perimetrului alocat acesteia în licența sa de activitate minieră. Instanța a considerat că motivele pe care s-a bazat Camera de Licențiere erau întemeiate și s-a pronunțat în favoarea acesteia.

15. Societatea reclamantă a depus un recurs împotriva deciziei de mai sus, în care a reiterat argumentele sale inițiale referitoare la acțiunea depusă de către Camera de Licențiere și a criticat Curtea de Apel pentru faptul că ea nici măcar nu menționase argumentele sale în decizia sa.

16. La 26 iunie 2013 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul societății reclamante.

17. La 17 iulie 2013 conducătorul societății reclamante a fost invitat la Procuratura Generală, unde i-a fost înmănată ordonanța din 16 aprilie 2013, prin care urmărirea penală în privința sa fusese încetată. Procuratura Generală a constatat, *inter alia*, că, de fapt, societatea reclamantă declarase autorității competente toate substanțele minerale extrase, deși fără a distinge diferitele tipuri de substanțe minerale, și că depusese toate dărilor de seamă oficiale necesare în scopul impozitării.

18. La scurt timp după aceasta, societatea reclamantă a depus la Curtea Supremă de Justiție o cerere de revizuire împotriva deciziei acesteia din 26 iunie 2013, invocând ordonanța de mai sus a Procuraturii Generale drept motiv al revizuirii. Cu toate acestea, la 4 decembrie 2013 Curtea Supremă de Justiție a respins cererea, ca fiind neîntemeiată.

CADRUL LEGAL RELEVANT

19. Pasajele relevante din Codul subsolului, în vigoare la momentul respectiv, prevedeau următoarele:

Articolul 39. Obligațiile beneficiarilor subsolului

“[...]

b) să folosească sectoarele de subsol numai în scopurile pentru care au fost atribuite;

c) să achite la timp și integral plățile pentru folosirea subsolului;

[...]

g) să prezinte Fondului de stat de informații privind subsolul, precum și autorităților publice, în conformitate cu competențele acestora, date veridice despre rezervele de substanțe minerale explorate, extrase și rămase în subsol, componentele conținute în ele (despre mișcarea rezervelor), despre folosirea subsolului în scopuri nelegate de extragerea substanțelor minerale utile;

[...]

20. Conform Articolului 21 din Legea nr. 451 privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, licența poate fi retrasă, *inter alia*, pentru nerespectarea a doua oară a prescripțiilor emise de către Camera de Licențiere.

ÎN DREPT

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

21. Societatea reclamantă a invocat că retragerea licenței sale avusese drept efect încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor sale, garantat de către Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care, în partea relevantă, prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. ...”

A. Admisibilitatea

22. Curtea notează că cererea nu este în mod vădit nefondată, în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, ea notează că plângerea nu este inadmisibilă din vreun alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie declarată admisibilă.

B. În fond

1. Argumentele părților

23. În primul rând, societatea reclamantă a invocat că ea nu fusese informată despre efectuarea expertizei care se finalizase cu raportul de expertiză din 1 iunie 2012. Astfel, ea a fost lipsită de posibilitatea de a

participa la numirea experților, de a le adresa întrebări, de a răspunde la întrebările lor și de a le prezenta acestora orice documente sau alte probe. În orice caz, singura autoritate statală competentă să exercite supravegherea în domeniul minier era Agenția pentru Geologie și Resurse Minerale, și nu Procuratura Generală. Curtea de Apel respinsese argumentele invocate de către societatea reclamantă și a tras concluzii injuste și arbitrare.

24. Guvernul nu a contestat faptul că licența societății reclamante de a extrage substanțe minerale din cariera sa constituia un bun în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și că retragerea acesteia a constituit o ingerință în dreptul societății reclamante la respectarea acestui bun. În opinia Guvernului, ingerința în cauză a constituit o măsură de reglementare a folosirii bunurilor, care trebuia examinată în baza celui de-al doilea paragraf al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

25. Potrivit Guvernului, ingerința în litigiu a fost prevăzută de lege, *id est* de articolul 21 din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, care stabilea că o licență putea fi retrasă, în cazul în care titularul licenței a eșuat să se conformeze cu două prescripții ale Camerei de Licențiere. Din moment ce societatea reclamantă nu se conformase cu prescripțiile din 2 iulie și 2 august 2012, Camera de Licențiere a aplicat prevederile articolului 21 din Legea privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător și i-a retras licența. Prescripțiile de mai sus fuseseră emise de către Camera de Licențiere, deoarece reclamanta extrăsese circa 1400 de m³ de nisip fără a-l declara autorității competente și fără a prezenta dările de seamă oficiale în scopul impozitării, astfel încălcând articolul 39 (b), (c) și (g) din Codul subsolului.

26. Potrivit Guvernului, măsura aplicată de către Camera de Licențiere urmărea un interes general și fusese stabilit un echilibru corect între cerințele interesului general și interesele individuale ale societății reclamante. În orice caz, Guvernul și-a exprimat opinia că societatea reclamantă, fiind o gospodărie țărănească, nu ar fi trebuit să obțină o licență în domeniul minier.

2. *Aprecierea Curții*

27. Părțile nu au contestat faptul că licența societății reclamante a constituit un bun în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și că retragerea acesteia a constituit o ingerință în dreptul societății reclamante la respectarea bunurilor sale. Curtea reiterează că, potrivit jurisprudenței sale, încetarea unei licențe valabile de a conduce o afacere echivalează cu o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (*Tre Traktörer AB v. Suedia*, nr. 10873/84, hotărârea din 7 iulie 1989, Seria A nr. 159, § 55; *Rosenzweig și Bonded Warehouses Ltd. v. Polonia*, nr. 51728/99, § 49, 28 iulie 2005; și *Malik v. Regatul Unit*, nr. 23780/08, § 91, 13 martie 2012).

28. Potrivit jurisprudenței Curții, la care s-a făcut referire în paragraful precedent, o astfel de ingerință constituie o măsură de reglementare a folosirii bunurilor care trebuie examinată în baza celui de-al doilea paragraf al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

29. Pentru ca o măsură de reglementare a folosirii bunurilor să fie justificată, ea trebuie să fie legală (a se vedea *Katsaros v. Grecia*, nr. 51473/99, § 43, 6 iunie 2002) și „conformă interesului general”. De asemenea, măsura trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit.

30. Cu referire la legalitatea ingerinței, Curtea constată că problema respectării practice a legii este strâns legată de faptul dacă ingerința a fost „necesară într-o societate democratică” și, prin urmare, va examina această chestiune mai jos.

31. De asemenea, Curtea nu consideră necesar, în prezenta cauză, să determine chestiunea scopului legitim urmărit de către ingerință. Ea va lăsa această chestiune deschisă și se va axa pe problema proporționalității.

32. În primul rând, Curtea notează că la baza prescripțiilor Camerei de Licențiere din 2 iulie și 2 august 2012 a stat o scrisoare de la Procuratura Generală, care făcea referire la un raport de expertiză din 1 iunie 2012. Acest raport a fost întocmit de către mai mulți experți, cărora li s-a solicitat să prezinte răspunsuri la câteva întrebări adresate de către Procuratura Generală, esența cărora era să determine dacă societatea reclamantă extrăsesese substanțe minerale în afara perimetrului alocat acesteia în licență și, în caz afirmativ, care era cantitatea și valoarea acelor substanțe minerale (a se vedea paragraful 6 de mai sus). În raportul din 1 iunie 2012, experții au răspuns că societatea reclamantă nu exploatare nicio suprafață în afara celei alocate acesteia în baza licenței sale. În pofida acestui răspuns comprehensiv, experții au continuat să declare că reclamanta extrăsesese în mod nelegitim 1400 de m³ de nisip, estimat la 175812 lei. Nu a fost prezentată nicio explicație cu privire la modul în care experții concluzionaseră că cei 1400 de m³ de nisip fuseseră extrași în mod nelegitim sau legătura dintre constatarea respectivă și întrebările adresate (a se vedea paragraful 7 de mai sus). Instanța de fond a făcut aceleași observații cu privire la constatările din raportul de expertiză (a se vedea paragraful 13 de mai sus).

33. Din materialele prezentate acesteia, Curtea notează că nu există nicio probă care să dovedească faptul că reclamanta cunoștea despre expertiza cu privire la activitatea sa, efectuată la solicitarea Procuraturii Generale, ori că aceasta ar fi fost în vreun fel implicată la numirea experților sau că i s-ar fi solicitat să prezinte documente sau informații experților. Această constatare corespunde cu constatarea instanței de fond din hotărârea sa din 6 decembrie 2012 (a se vedea paragraful 13 de mai sus).

34. În baza raportului de expertiză de mai sus, Procuratura Generală s-a adresat Camerei de Licențiere, informând-o despre cei 1400 de m³ de nisip care ar fi fost extrași în mod nelegitim de către societatea reclamantă.

Procuratura Generală a adăugat la constatările experților că respectiva cantitate de nisip nu fusese declarată autorității competente și că societatea reclamantă nu prezentase dărilor de seamă necesare impozitării. Astfel, societatea reclamantă a fost acuzată de încălcarea articolului 39 (b), (c) și (g) din Codul subsolului (a se vedea paragraful 7 de mai sus). Curtea notează că în materialele prezentate de către părți nu există nicio probă care ar demonstra că, anterior adresării la Camera de Licențiere, Procuratura Generală a solicitat de la societatea reclamantă informații referitoare la declararea către autoritatea competentă a cantității de nisip imputate sau prezentarea dărilor de seamă necesare.

35. În prescripțiile sale din 2 iulie și 2 august 2012, Camera de Licențiere a informat societatea reclamantă despre acuzațiile aduse de către Procuratura Generală cu privire la încălcarea prevederilor articolului 39 (b), (c) și (g) din Codul subsolului și i-a acordat o lună pentru a remedia încălcările. Prescripțiile nu conțineau nicio explicație cu privire la faptele imputate societății reclamante, iar în materialele cauzei nu există dovezi care ar demonstra că societății reclamante i-a fost transmisă o copie a scrisorii Procuraturii Generale din 19 iunie 2012 sau a raportului de expertiză din 1 iunie 2012 împreună cu prescripțiile. Într-adevăr, societatea reclamantă a invocat în fața instanței de fond că nu a avut acces la niciunul din documentele de mai sus. Astfel, Curtea nu poate decât să observe că societatea reclamantă nu cunoștea că era acuzată de faptul că nu ar fi declarat autorității competente 1400 de m³ de nisip și că nu ar fi completat dărilor de seamă necesare în scopul impozitării, cu referire la cantitatea de nisip respectivă. Lipsa unor asemenea informații în prescripțiile Camerei de Licențiere a limitat, dacă nu chiar a exclus, posibilitatea societății reclamante de a se apăra în mod efectiv în momentul confruntării cu acuzațiile de încălcare a prevederilor articolului 39 (b), (c) și (g) din Codul subsolului.

36. În timpul procesului în fața instanței de fond, societatea reclamantă a aflat, în sfârșit, despre acuzațiile aduse împotriva sa și a prezentat probe pentru a le combate (a se vedea paragraful 12 de mai sus). În rezultat, instanța de fond a constatat, *inter alia*, că societatea reclamantă declarase autorității competente întreaga cantitate de nisip extrasă și întocmise și prezentase toate dărilor de seamă oficiale necesare. Ea a respins acțiunea Camerei de Licențiere cu privire la retragerea licenței societății reclamante.

37. Curtea de Apel a casat hotărârea de mai sus și a decis în favoarea Camerei de Licențiere. În acest sens, Curtea de Apel s-a limitat să constate că reclamanta nu se conformase cu prescripțiile Camerei de Licențiere din 2 iulie și 2 august 2012. Ea nu a examinat niciunul din argumentele și probele aduse de către societatea reclamantă cu privire la neclaritatea prescripțiilor, fără a menționa că, de fapt, societatea reclamantă declarase autorității competente întreaga cantitate de nisip extrasă și întocmise și prezentase toate formularele oficiale necesare. Curtea Supremă de Justiție nu a

reacționat în niciun fel la argumentele societății reclamante și, prin decizia din 26 iunie 2013, a respins recursul acesteia.

38. În lumina celor de mai sus, Curtea ajunge la concluzia că prescripțiile din 2 iulie și 2 august 2012 erau complet neclare pentru societatea reclamantă și că ea nu a putut să înțeleagă din ele și din textul articolului 39 (b), (c) și (g), la care acestea făceau referire, chiar și având consilierea specialiștilor, că fusese acuzată de nedeclararea la autoritatea competentă a 1400 de m³ de nisip și de neprezentarea formularelor oficiale în scopul impozitării, în privința cantității de nisip respective. Spre deosebire de instanța de fond, Curtea de Apel Chișinău și Curtea Supremă nu au remediat situația, ci pur și simplu au luat act de faptul că societatea reclamantă eșuase să se conformeze cu prescripțiile Camerei de Licențiere și au dispus retragerea licenței sale.

39. Ținând cont de cele sus-menționate, Curtea concluzionează că ingerința în dreptul la respectarea bunurilor reclamantei, care a avut loc drept urmare a neconformării cu acele prescripții neclare, nu poate fi considerată legală și că nu s-a produs un echilibru corect între necesitățile interesului public, pe de o parte, și dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale, pe de altă parte.

40. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

41. Societatea reclamantă s-a plâns că procesul în urma căruia i-a fost retrasă licența sa nu a fost echitabil. Ea s-a bazat pe Articolul 6 § 1 din Convenție, care, în partea relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ...”

42. Având în vedere circumstanțele cauzei, observațiile părților și constatările sale în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea nu consideră necesar să examineze nici admisibilitatea, nici fondul plângerii în baza Articolului 6 (a se vedea *Kaos GL v. Turcia*, nr. 4982/07, § 65, 22 noiembrie 2016; și *Ghiulfer Predescu v. România*, nr. 29751/09, § 67, 27 iunie 2017).

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

43. Articolul 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul

44. Reclamanta a pretins 30000 de euro pentru prejudiciul material și 10000 de euro pentru prejudiciu moral. Cu referire la prejudiciul material, societatea reclamantă a prezentat un document scris de mână de către conducătorul său, în care el a făcut planificări financiare pentru anii 2013, 2014 și 2015. Planificările se bazează pe veniturile societății în cei trei ani precedenți. Cu toate acestea, nu a fost prezentată nicio probă care să susțină cifrele din urmă.

45. Guvernul a invocat că pretenția cu privire la prejudiciul material era nefondată și că cea referitoare la prejudiciul moral era excesivă.

46. Curtea notează că societatea reclamantă a eșuat să justifice pretenția sa cu privire la prejudiciul material. În special, aceasta a eșuat să prezinte Curții probe care ar demonstra profitul pe care ea pretinde că l-ar fi avut în anii anteriori retragerii licenței sale. Prin urmare, Curtea respinge această pretenție. Pe de altă parte, ea acordă societății reclamante 5000 de euro pentru prejudiciul moral, plus orice alte taxe care ar putea fi percepute.

B. Costuri și cheltuieli

47. De asemenea, reclamanta a pretins 5000 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții.

48. Guvernul a invocat că suma era excesivă și a solicitat Curții să o respingă.

49. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea costurilor și a cheltuielilor, doar în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost suportate în mod efectiv și necesar, și se încadrează într-un quantum rezonabil. În prezenta cauză, făcând referire la documentele în posesia sa și la criteriile de mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 2500 de euro pentru costuri și cheltuieli.

C. Dobânda de întârziere

50. Curtea consideră oportun ca rata dobânzii de întârziere să fie stabilită conform ratei dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă plângerea în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1;
2. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
3. *Hotărăște* că nu este necesar să examineze admisibilitatea sau fondul plângerii în baza Articolului 6 din Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că Statul reclamat trebuie să plătească societății reclamante, în termen de trei luni de la data devenirii definitive a hotărârii în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, următoarele sume care trebuie convertite în lei moldovenești la rata aplicabilă la data transferului:
 - (i) EUR 5000 (cinci mii de euro), plus orice taxă care poate fi percepută, pentru prejudiciul moral;
 - (ii) EUR 2500 (două mii cinci sute de euro), plus orice taxă care poate fi percepută reclamantei, pentru costuri și cheltuieli;
 - (b) că, la expirarea celor trei luni menționate mai sus și până la executarea hotărârii, va fi achitată o penalitate adițional sumelor de mai sus, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de către Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
5. *Respinge* restul pretenției reclamantei cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 2 iunie 2020, în conformitate cu Articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Stanley Naismith
Grefier

Robert Spano
Președinte